

ФРЕДРИК БРАУН
ДАРОВЕТЕ ОТ ЗЕМНИТЕ
ХОРА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Дар Ри беше сам в стаята си и размишляваше, той долови идващата отвън мисловна вълна, означаваща почукване, и като хвърли поглед към вратата, пожела тя да се отвори.

Вратата се отвори.

— Влез, мой приятелю — каза Ри.

Той би могъл да предаде мисълта си, но в присъствието само на двама души разговорната реч се считаше за много голяма учтивост.

Ейон Кии влезе.

— Вие сте все още буден, мой вожде — каза той.

— Да, Кии. Ракетата, изпратена от Земята, трябва да достигне Марс след по-малко от час и аз искам да я видя. Да, знам, че това ще бъде на хиляди мили разстояние, ако изчисленията ми са верни. Отвъд хоризонта. Но дори и ракетата да падне на двойно по-голямо разстояние, ядрената експлозия ще се вижда. А аз чаках много дълго за този пръв контакт. Разбира се, нашите специалисти по телепатия четат техните мисли от векове насам, но все пак това ще бъде първият физически контакт със Земята.

Кии се разположи удобно в един от ниските столове.

— Вярно — каза той. — Напоследък обаче не съм следил отблизо най-новите сведения. Защо използват ядрен боен заряд? Знаем, те предполагат, че нашата планета е необитаема, но все пак...

— Те ще наблюдават светлината от експлозията през техните телескопи и ще получат — както наричаха те — спектроскопични анализи. Последните ще им помогнат да научат много повече, отколкото знаят засега (или мислят, че знаят, тъй като много от знанията им са погрешни) за атмосферата на нашата планета и за състава на нейната повърхност. Това е, нека да го наречем така, един оптически изстрел, Кии. Преди да изминат няколко противостояния те ще пристигнат лично тук и тогава...

Марс все още съществуваше и очакваше пратеници от Земята. Всъщност съществуваше само онова, което бе останало от живота върху Марс — този малък град с около девестотин обитатели. Цивилизацията на Марс беше по-стара от тази на Земята, но тя умираше. Всичко, което бе останало от нея, беше един град и деветстотин жители. Те очакваха Земята да установи контакт с тях и поради една особена причина.

Цивилизацията на Марс се бе развила в съвсем различна насока от тази на Земята. Тя не бе създала значителни постижения в областта на физическите науки, нито някаква особена техника. Но тя бе развила социалните науки до такава степен, че от петдесет хиляди години на Марс нямаше не само войни, но и нито едно престъпление. И тази цивилизация бе подпомогнала пълното развитие на парапсихологическите възможности на ума, които на Земята едва сега започваха да откриват.

Марс можеше да предаде на Земята много знания. На първо място как да избегнат престъпленията и войните. Зад тези прости неща стояха телепатията, телекинезата...

Марсианците се надяваха, че Земята ще им предаде по-ценни за тях знания: как посредством науката и техниката, за които вече беше късно да се развиват на Марс, дори ако марсианците притежаваха този вид разум, който би дал възможност за прогрес в тези области, да възстановят и населят умиращата планета, така че изчезващата раса отново да се съживи и множи.

Всяка една от двете планети щеше да спечели и никоя нямаше да загуби.

И това беше нощта, когато Земята правеше своя първи опит. Следващият полет на ракетата с хора на борда или поне с един човек щеше да бъде през новото противостоене след четири земни години или приблизително две марсиански. Марсианците знаеха това, защото техните екипи от телепати бяха в състояние да доловят поне някои от мислите на земните хора, достатъчно, за да разкрият техните планове. За нещастие при това разстояние връзката беше само едностранна. Марс не можеше да изисква от хората на Земята да ускорят своята програма, нито можеше да ги уведоми за състава на почвата и за атмосферата на планетата, което би направило този предварителен полет излишен.

Тази нощ Ри, вождът (както най-приблизително можеше да се преведе марсианската му титла), и Кии, неговият административен помощник и близък приятел, седяха и размишляваха, очаквайки предстоящото събитие. След това те вдигнаха тост в името на бъдещето, пиейки една течност на базата на ментол, която имаше върху марсианците ефект, подобен на този на алкохола върху хората на Земята. После се изкачиха на терасата, в която се намираха. Те гледаха

на север, където трябваше да се спусне ракетата. Звездите блестяха ослепително и без да трептят.

* * *

В обсерватория номер 1 на Земната Луна стоеше Рог Евърит. Без да отклонява поглед от телескопа, той заяви победоносно:

— Каква експлозия, Уили! А сега, след като промием филмите, ще научим още нещо за тази стара планета Марс.

После, тъй като нямаше какво повече да се гледа, той се изправи и тържествено се ръкува с Уили Сангър. Това беше един исторически момент.

— Надявам се, че ракетата не е убила никого. Искам да кажа някакви марсианци. Рог, дали тя попадна точно в кратера Големия Сиртис?

— Почти. Струва ми се, че падна може би на около хиляда мили встрани, на юг. А това е много голяма точност след полет на 50 милиона мили. Но, Уили, ти наистина ли мислиш, че там има марсианци?

Уили се замисли за секунда и след това каза:

— Не.

Сега той беше прав.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.